

นิยายตลกร้าย

คุณตา

น้ำคำ

คุณตา

นิยายตลกร้าย

น้ำคำ

คุณตา

ประเภทหนังสือ: นิยายตลกร้าย

ลิขสิทธิ์ © พ.ศ. 2569 น้ำคำ

ผู้เขียนและเจ้าของลิขสิทธิ์: น้ำคำ

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดยผู้เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2569

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ หรือจัดเก็บส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ในระบบสืบค้นข้อมูล ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ตัวละคร สถานที่ บริษัท องค์กร และเหตุการณ์ทั้งหมดในเรื่องเป็นเรื่องสมมติ ความคล้ายคลึงกับบุคคลหรือเหตุการณ์จริงเป็นเพียงความบังเอิญ

บางครอบครัวใช้เวลาทั้งชีวิตหลีกเลี่ยงกัน
แล้วกลับมาพบกันพร้อมหน้า
ในวันที่คนหนึ่งไม่อาจลูกหนีไปไหนได้อีก

สารบัญ

1	คนที่ตายตอนตีสี่สิบเจ็ด	5
2	งานเล็กๆ ของครอบครัว	10
3	พวงหรีดที่แพ้ไม่ได้	15
4	แพ็กเกจความอาลัย	20
5	ใบหน้าของความสำเร็จ	25
6	ดอกไม้ไม่เคยถามคนตาย	30
7	แขกกิตติมศักดิ์	34
8	คืนซ่อมร้องไห้	38
9	บุญที่ต้องมีโลโก้	43
10	ศพที่ไม่มีใครมอง	48
11	คืนสุดท้ายของคุณตา	54
12	เช็กอินก่อนประชุมเพลิง	58
13	ควั่นหนึ่งล้านบาท	62
14	โทรศัพท์จากโรงพยาบาล	68
15	คุณตาอีกบ้าน	72
16	รูปที่ไม่มีใครกดถูกใจ	75

บทที่ 1

คนที่ตายตอนตีสี่สิบเจ็ด

คุณตาประจวบเสียชีวิตตอนตีสี่สิบเจ็ด นาฬิกาที่พยาบาลเวรตึกกำลังหา
และมีลันกำลังพยายามปกปิดด้วยช้อนพลาสติก

ไม่มีเสียงดนตรี ไม่มีคำสั่งเสียประโยคงาม ไม่มีแสงแรกของวันลอดผ่านม่าน
อย่างในละคร มีเพียงเสียงเครื่องวัดชีพจรร้องยาว แสงนีออนขาวซีด และกลิ่น
น้ำยาฆ่าเชื้อซึ่งทำให้ทุกความเศร้าดูเป็นของส่วนรวม

ก่อนหน้านั้นสิบนาทีก่อน คุณตายยังบ่นว่าสัมผัสโรงพยาบาลเปรี้ยวเกินไป

“ของแพงไม่จำเป็นต้องอร่อย จำไว้นะมีลัน”

นั่นกลายเป็นคำพูดสุดท้ายของแก

มีลันไม่รู้ว่าควรหัวเราะหรือร้องไห้ จึงนั่งถือส้มครึ่งลูกอยู่ข้างเตียง กระทั่ง
พยาบาลเข้ามาปิดเปลือกตาให้ ผู้ตายจากโรคหัวใจ ไตเสื่อม และความชราซึ่ง
สะสมมานานแปดสิบเจ็ดปี ดูเหมือนแค่หลับหนีค่าห้องพิเศษคืนละสี่พันห้า

“ติดต่อบุคลากรใหญ่ได้ไหมคะ” พยาบาลถามเบาๆ

มิลันมองรายชื่อในโทรศัพท์ ชื่อแม่ น้ำกรอง และน้ำเดช อยู่ในกลุ่มแชตเดียวกัน ชื่อ “ลูกพ่อประจวบ” กลุ่มนั้นถูกสร้างเมื่อสามปีก่อนตอนคุณตา เข้าโรงพยาบาลครั้งแรก และเจ็บมาตลอดสองปีสืบเอ็ดเดือน ยกเว้นสติเกอร์ สวัสดิ์วันจันทร์ที่คุณตาส่งผิดกลุ่มเดือนละครั้ง

เธอโทรหาแม่ก่อน

อรรถัยรับสายหลังเสียงเรียกครั้งที่หก “มิลัน นี่ก็โมง”

“แม่ คุณตาเสียแล้ว”

ปลายสายเงียบไป มิลันได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศกับเสียงพ่อกรนอยู่ไกลๆ

“เมื่อไหร่”

“เมื่อกี่คะ”

“แม่จะไป ขอแม่แต่งตัวก่อน”

แม่วางสายโดยยังไม่ได้ร้องไห้

น้ำกรองรับเร็วกว่านั้น พอได้ยินข่าวก็สุดลมหายใจแรงเหมือนเพิ่งนึกได้ว่ามี อารมณ์ชนิดนี้อยู่ในร่างกาย “อ๊วย พ่อ... ทำไมไม่รอให้กรองกลับจากเชียงใหม่ ก่อน” ทั้งที่กรองอยู่คอนโดแถวพระรามเก้าและยังไม่ได้ไปเชียงใหม่จนถึงวันศุกร์

น้ำเดชไม่รับ มิลันโทรสามครั้ง ก่อนจะส่งข้อความว่า คุณตาเสียแล้วคะ
อยู่โรงพยาบาลเดิม

เครื่องหมายอ่านแล้วขึ้นทันที แต่ไม่มีคำตอบ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา อรทัยมาถึงในชุดดำเรียบกริบ ใบหน้ามีร่องพื้นบางๆ และแว่น
กันแดดวางบนศีรษะทั้งที่ฟ้ายังไม่สว่าง เธอยืนข้างเตียง จับเท้าพ่อผ่านผ้าห่ม
ก่อนน้ำตาหยดแรกจะตกลงบนปลายเล็บที่เพิ่งทำสีใหม่

“พ่อไปสบายแล้วนะ” เธอพูด “ต่อไปนี่ไม่ต้องเจ็บแล้ว”

มิลันนึกถึงคืนที่คุณตาปวดจนเรียกหาอรทัย แต่อรทัยติดประชุมสมาคม
ผู้ปกครองโรงเรียนนานาชาติของหลานชายคนเล็ก ทั้งที่เด็กคนนั้นเรียน
มหาวิทยาลัยแล้ว คุณตาจึงหันมาบอกมิลันว่าไม่เป็นไร คนเรามีฐานะของตัวเอง

กรองมาถึงในอีกยี่สิบนาทีพร้อมสามีคนใหม่ เธอสวมเสื้อยืดสีขาว กางเกงวอร์ม
และแว่นดำขนาดใหญ่กว่าอรทัย กอดพี่สาวหนึ่งทีแล้วถามว่า

“โทรบอกเดชหรือยัง”

“มิลันโทรแล้ว”

“มันว่าไง”

“อ่าน ไม่ตอบ”

กรองถอนใจ “ก็แบบนี้ตลอด”

น้ำเดชมมาถึงตอนหกโมงยี่สิบ ในเสื้อเซตซึ่งติดกระดุมผิดหนึ่งเม็ด ผมยังเปียก เขายืนที่ประตูห้อง มองเตียงอยู่ยาวนานกว่าพี่สาวทั้งสองคน แต่สิ่งแรกที่พูดคือ

“ค่ารักษาค้างเท่าไร”

อรทัยชักมือออกจากเท้าพ่อ “เพิ่งมาถึงก็ถามเรื่องเงินเลยนะ”

“ก็ต้องมีคนจัดการ”

“ฉันทัดการมาตลอด”

“พี่จัดการอะไร มิลันเฝ้าพอไม่ใช่เหรอ”

คำพูดนั้นตกลงกลางห้องเหมือนถาดสเตนเลส มิลันก้มหน้าปกซ่อนใยสีขาวยอกจากส้อม ทั้งสามคนหันมามองเธอชั่วคราว แล้วรีบหันกลับไปหาความขัดแย้งที่คุ้นเคยกว่า

พยาบาลนำเอกสารมาให้เซ็น แจ้งขั้นตอนรับร่างและชื่อหน่วยรับส่งศพ ที่โรงพยาบาลประสานงานได้ ตอนเจ้าหน้าที่ถามว่าจะนำร่างไปวัดไหน ลูกทั้งสามเงียบพร้อมกัน

ในที่สุดอรทัยพูดว่า “วัดใกล้บ้านพ่อก็ได้ค่ะ งานเล็กๆ เงียบๆ พ่อไม่ชอบความวุ่นวาย”

กรองพยักหน้า “ใช่ พ่อประหยัดยะตาย ไม่ต้องสิ้นเปลือง”

เดชพิมพ์ “สามคืนพอ”

ถ้าคุณตายยังพูดได้ แกคงเห็นด้วย คุณตาใช้ถุงพลาสติกใบเดิมซ้ำจนตัวหนังสือร้านสะดวกซื้อเลือนหมด เก็บหนังยางไว้ในขวดโหล และเคยปิดโทรทัศน์กลางข่าวเพราะผู้ประกาศพักโฆษณาานเกินไป

มิลันเชื่อจริงๆ ว่างานจะเล็ก

ความเชื่อนั้นมีอายุอยู่ถึงเจ็ดโมงสิบสองนาทีก่อนอรทัยถ่ายรูปมือของตัวเองกุมมือพ่อ โฟกัสให้เห็นแหวนเพชรพอดี แล้วโพสต์ลงเฟซบุ๊กพร้อมข้อความว่า